

tydelse för att samlingen kring det gudomliga Ordet och de heliga sakramenten skall bli utan sprickor. Kyrkodagarna fingo den 15 januari en imponerande upptakt med procession från prästgårdens konfirmandsal. Det var samma kväll som den hårda vintern bröt in på allvar över Skåne-land med snö och vinande blåst. Om också ljusen blåstes ut för de unga ljusbärarna i processionens tète så hindrade det icke raden av präster »in albis», i svarta kappor, i världsliga pälsmössor och i klerikala kallotter och bireter att fullfölja processionsplanen som den på förhand bestämts. I spetsen bars korset med Frälsarens bild och allra sist gick i full biskoplig ornat H. H. Biskopen i Lund, Edvard Rodhe. Efter att ha deltagit i Biskopens invigning av församlingens nya bisättningskapell fortsattes tåget av präster in i kyrkan där H. H. Biskopen inledde dagarna med ett tal från altaret över vår heliga tros centrala tanke: rättfärdiggörelsen genom tron. En värdigare upptakt kunde denna kyrkohögtid icke ha fått. — Om föredragen vid mötet skall allenast sägas att de alla rörde sig kring Kyrkans år. Bland talarna märktes professorn vid Uppsala universitet Dr Anton Friedrichsen och kyrkoherden i Stockholms Kungsholms församling, Dr Krook, som bl. a. gav obeskrivligt intressanta inblickar i sitt arbete som sakkunnig för restaureringen av Sv. kyrkans evangeliebok. I den dagliga gemenskapen i Herrens nattvard, i den reglerade tidebönsläsningen, i den tysta och stilla meditationen och i bröders inbördes samspråk ha dessa kyrkodagar sitt väsentliga innehåll. Men detta kan icke återges i ett referat.

Med särskild glädje sågo vi i vår

krets kära bröder från de danska och de norska kyrkorna. Gud vare prisad för enheten i bön, i sång, i ordets bruk och i sakramentets ena bröd och ena kalk.

Jan Redin.

En hälsning från Tyskland. En känd förkämpe för den liturgiska förnyelsen i Tyskland skriver till det finska Församlingsbladet:

»Fridens sol lyser ej mera över sången till Guds ära. Men denna sång får icke tystna. Vi hämta nog åtskilliga lärdomar ur allt som sker i denna sällsamma tid, lärdomar om människor och om idéer. Men framför allt påminner oss denna tid om att vi äro vandrare mellan två världar, att vi icke äro hemma här, utan på väg till den varaktiga staden, att tidens och världens Herre kommer igen och att tiden och världen ha sin ände. Kyrkans sång var och är alltid pilgrims-sång. Men just därför, att vi veta, vad som ingen människa kan veta av sig själv, nämligen vad Skriften säger om den tillkommande staden och dess ordning, få vi den rätta insikten i och det rätta omdömet om allt, som händer i denna värld, också i våra dagar. Och just detta vetande låter oss med tillförsikt sjunga Runebergs sång om fosterlandets bevarande — som jag ofta läst igenom under dessa månader tillika med andra sånger av samma diktare — och i synnerhet dess sjätte vers. Det, som jag tackar Runeberg mest för, är att han till sist nämmer livets, ärans, rättvisans, fridens enda källa: Ordet. Att vi aldrig gå från Ordet, det är nu allas vår största uppgift, det är i synnerhet Finlands största hjälp. Därtill hjälpe oss Herren i sin obegripliga godhet, som vi få lova och prisa alla dagar. Och Hans nåd och kraft vare med Edert folk.»